

Landsby-liv for personer med utviklingshemning

Å bygge opp store bofellesskap er en svært uheldig tendens. Så lenge man bygger opp tjenestene slik kan stort sett gjør og vanligvis bør i kommunene, er denne måten å bo på langt mindre gunstig enn det man kan oppnå i mindre bofellesskap og samlokaliserte bomiljø.

Men finnes det unntak?

Jeg fikk en henvendelse fra en tjenesteleder i en kommune som ville ha tips om hvor de kunne dra på studietur, for å bli inspirert til å bedre de kommunale tjenestene. Jeg foreslo å oppsøke en av landsbyen til Camphill bevegelsen i Norge, for å oppleve noe som er veldig annerledes enn det vi er vant til. «Det har vi allerede gjort, og det var fantastisk. Men så gode tjenester klarer vi ikke å lage. Nå vil vi besøke en kommune som kan inspirere oss til å gi bedre tjenester innenfor de kommunale rammene vi har». Det er tankevekkende. For den Rudolf Steiner-inspirerte Camphillbevegelsen, med sine 130 landsbybeboere fordelt på 6 steder i Norge, har sine ideologiske motstandere. Jeg er ikke blant dem.

La oss slå fast at personer med utviklingshemning ikke er enfoldige, men mangfoldige. Da er det rimelig at også bomulighetene er mangfoldig. Landsbylivet, a la det blant annet Vidaråsen kan tilby, passer ikke alle. Men det passer veldig bra for noen få, og det gleder meg at valgmuligheten eksisterer.

Dette er likevel for unntak å regne. Det er ideologien og den spesielle måten å leve i fellesskap på som gjør dette bra for noen.

Les mer om landsbyliv på www.camphill.no

Jarle